

РЕШЕНИЕ

№ 1742

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **375** по описа за **2023** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по кас.жалба от 31.10.22г на Полицейски орган при група „КП“, отдел С.-СДВР Б.К.,с проц.представител юрк.Д. против Решение от 07.02.22г по ахд № 11738/20г на СРС, НО, 103ти състав, с което е отменена Заповед за 24-часово задържане с рег.№ 22633-2664/02.03.20г, издадена осн. чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР.

В кас.жалба се твърди, че същата се подава в последния ден от срока за обжалване, като не съдържа конкретни пороци на Решението, доколкото нито то, нито делото са предоставени на касатора/делото е в ИВСС, а препис от Решението не е връчен/. В дадения от К..инстанция срок касаторът отстранява нередовностите по нея/след като вече се е запознал с Решението/, представено е и пълномощно от самия касатор. Сочи се, че Решението е незаконосъобразно, моли се за отмяната му и присъждане на разноски, оспорва се като прекомерен адв.хонорар на ответника по касация. Твърди се, че в самата заповед е посочена коя хипотеза от чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР се има предвид- хипотезата на нарушаване на обществения ред. фактическите основания за издаването на Заповедта се съдържат в адм.преписка, а именно- в съставената докладна записка. От нея е видно, че задържаното лице е нарушавало общ.ред , като по време на протест и размирици на 02.09.20г е хвърлил транспарант по преминаващ полицейски кордон. Заповедта има характер на ПАМ-с преустановително и

превантивно действие, като при налагането на такава ПАМ с приоритет пред личната свобода е обществения интерес/да не се извърши престъпление и да не ескалира повече напрежението/, като презумпцията за невинност не е приложима при ПАМ.В този смисъл практиката на СЕС във вр. чл.5 §1 от КЗПЧОС.В съд.заседание касаторът не се явява или представлява.

Ответникът Д. Д. Ж. с проц.представител адв. С.петкова не се явява или представлява в съд.заседание. депозирано е писмено становище от адв. П., в което оспорва кас.жалба като недопустима/депозирана от лице без представителна власт и бланкетна/, респ. като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ.Сочи се, че по аналогичен казус е образувано пред СЕС дело С-608/21г, като правилно СРС приема, че Заповедта не съдържа фактически основания за задържане. Съгл. Директива 2012/13/ЕС- основанията за задържане може да се съдържат в друг документ, но той следва да е предоставен на задържания възможно най-бързо, още преди първия разпит от полицията, за да може да организира защитата си своевременно и да обжалва задържането.този документ следва да съдържа дата и място на фактите, форма на участие на задържания и неокончателна правна квалификация.Претендират се разноси- в мин.размер по чл.8 ал.3 от Наредба №1/04г /900лв с ДДС/.

Прокурорът от СГП изразява становище за допустимост, но неоснователност на кас.жалба.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу Решение на СРС по чл. 172 от АПК/по жалба срещу инд.адм.акт/, поради което следва да се разгледа по същество.Възражението за недопустимост на жалбата – поради бланкетност и липса на представителна власт у юрк.Д. , е неоснователно. Доколкото в АПК е разписана процедура по отстраняване на нередовности в кас.жалба, то първоначално нередовната кас.жалба е с отстранени нередовности в дадения от кас.инстанция срок.

Решението се обжалва като мат.незаконосъобразно, като съгл. чл.218 от АПК-К..състав следи за неговата валидност, допустимост и мат.законосъобразност служебно, а проверява за необоснованост и проц.незаконосъобразност - само ако са посочени в кас.жалба като пороци/в случая не са/.

К..състав намира постановеното решение на СРС за валидно и допустимо, както и за мат. законосъобразно, по следните съображения:

Съгл. чл. 220 от АПК, К..състав проверява мат.законосъобразност на въззивното решение въз основа на установените от РС факти, като не прави нови фактически установявания. Решението на СРС съдържа фактически и правни установявания, като събраните доказателства са ценени правилно. Спорът между страните не е по фактите, а е по правото и се свежда до следното - достатъчно ли е посоченото в Заповедта фактическо основание „нарушаване на обществения ред“ и ако не е- има ли изобщо фактически основания, къде са изложени те и кога са станали достояние на задържания/ако изобщо са станали/. К..състав намира, че изписването в Заповедта на текста „нарушаване на обществения ред“ не е посочване на факт.основание, а представлява словесно изписване на приложимата хипотеза от изписаното правно основание за задържането – „чл. 72 ал.1 т.1 от ЗМВР“. В Заповедта следователно изобщо липсва посочено факт.основание. Действително/както сочи ответника/-

съд.практика приема, че факт.основания за издаване на инд.адм.акт могат да се съдържат в документите от преписката. Като се има предвид обаче, че конкретния вид Заповед може да има правно действие в максимален времеви отрязък от 24 часа, а подлежи на обжалване от момента на издаването си, то за да се упражни ефективно правото на жалба срещу Заповедта/с характер на ПАМ/- тези документи от преписката/ съдържащи фактическите основания/, следва да се предоставят на лицето най-късно в момента на издаване на Заповедта/тя подлежи на обжалване от момента на издаване, дори да не е връчена/. Производството пред СРС протича по реда на чл. 145 и сл. от АПК, тъй като предмет на оспорване пред него е инд.адм.акт по чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР/който по естеството си е наложена ПАМ/. К..инстанция следва да провери дали СРС е преценил обж. адм.акт по всички критерии за законосъобразност по чл.146 от АПК/съгл.чл. 168 ал.1 от АПК/. Правилно СРС е приел, че Заповедта не отговаря на изискванията за форма, тъй като не съдържа зад.реквизит- фактически основания.Това е порок на формата на адм.акт - от една страна, от друга страна – препятствано е правото на защита на лицето, от трета страна- липсата на мотиви препятства СРС да провери мат.законосъобразност на адм.акт.В случая лицето е задържано на 02.09.20г в 23.45часа, като е освободено на 03.09.20г в 22.55часа.Докладната записка на издателя на Заповедта е адресирана до по-висшестоящите от него, като не е връчвана или поне предоставена на виждане на задържания. Следователно, както правилно е приел СРС, не може да се приеме, че в Докладната записка на издателя/документ от преписката/ - са изложени фактическите основания/в достатъчна степен/-обосновали издаването на адм.акт.

Решението като правилно и законосъобразно следва се остави в сила. При този изход на спора - на ответника се дължат разноски съгл. чл. 143 от АПК и в мин.размер по чл. 35а от Наредба №1/04г /в относимата редакция/ – 300лв /без ДДС/. Ответникът претендира 900лв с ДДС, като се позовава на чл.8 ал.3 от Наредба №1/04г и представя разписка за извършено плащане, но има спец.норма за задържане по ЗМВР- чл. 35а от Наредбата. Няма доказателства адв. П. да е регистрирана по ЗДДС, поради което ѝ се присъжда мин.размер от 300лв/без ДДС/- доколкото възражението на касатора за прекомерност на претендирания хонорар е основателно/предвид фактическата и правна сложност на делото/.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 07.02.22г по ахд № 11738/20г на СРС, НО, 103ти състав, по кас.жалба от 31.10.22г на Полицейски орган при група „КП“, отдел С.-СДВР Б.К..

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. Д. Ж. от [населено място] сумата от 300лв, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: